

ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙ

Θυμάμαι το χέρι μου στο δικό του στον δρόμο για το παρεκκλήσι. Το χέρι του, μεγάλο και δυνατό, πάνω στα εύθραυστα δάχτυλά μου, το πιο ευαίσθητο σημείο του σώματός μου.

Βγαίνοντας από το σπίτι ήταν ευδιάθετος, αν και ήδη από τότε η νευρική του ήταν εμφανής και ούτε καν προσπαθούσε να την κρύψει. Το κακό είναι ότι σταδιακά αυξανόταν. Ήταν –τι ειρωνεία– πολύ πιο αγχωμένος απ' ό,τι εγώ, που ήμουν αναμφίβολα η πρωταγωνίστρια της ημέρας.

Υπολογίζω τώρα πως, αν εγώ ήμουν είκοσι δύο χρονών, εκείνος πρέπει να ήταν πενήντα δύο. Ήταν, λοιπόν, ένας άντρας νέος. Πιο νέος απ' ό,τι εγώ τώρα, ακόμα και από τα μικρότερα αδέρφια μου. Δεν ήταν κανένας τυχαίος όσον αφορά τις γιορτές: λόγω της δουλειάς του παρευρισκόταν συνεχώς σε δημόσιες τελετές. Του είχε τύχει να οργανώσει μαζικές εκδηλώσεις, να συντονίζει τις εργασίες εφοδιασμού πολύπλοκων συναντήσεων και, τουλάχιστον θεωρητικά, τίποτα δεν τον τρόμαζε πλέον. Στην ιδιωτική σφαίρα ήταν πάντα αυτός που ενθάρρυνε τις μεγάλες συγκεντρώσεις, κατέστρωνε και σχεδίαζε τις αναρίθμητες οικογενειακές ή φιλικές μαζώσεις των οποίων ήταν λάτρης. Τίποτα δεν τον τρόμαζε, το φυσικό του περιβάλλον ήταν το κοινωνικό, η ευτυχία του να είναι περιτριγυρισμένος από κόσμο, να είναι ο οικοδεσπότης, να κινεί τα νήματα στις συναντήσεις, να είναι η κινητήριος δύναμη των εορταστικών περιστάσεων.

Κάποιες φορές αγχωνόταν λίγο, στιγμιαία, όταν έπρεπε να βρει άμεσες λύσεις διότι κάτι σε αυτά τα γρανάζια αστοχούσε ή περιπλεκόταν. Γινόταν κακόκεφος, καταφερόταν εναντίον όλων όσοι ήταν υπαίτιοι για την ανατροπή των σχεδίων του και μετά σηκωνόταν χαράματα, γεμάτος ενέργεια, για να κινητοποιήσει όποιον ήταν απαραίτητο και να επιλύσει τις αντιξοότητες. Αντιδρούσε και στο τέλος πάντα τα κατάφερνε.

Εγώ ποτέ δεν τον είχα δει έτσι όπως εκείνο το απόγευμα. Παραλυμένο, ταραγμένο.

Ούτε ήταν φυσιολογικό να μου πιάσει το χέρι. Ήταν ένας τρυφερός άντρας, όχι όμως αυτού του τύπου. Πρόσφερε την αγκαλιά του όταν άρμοζε, μπορούσε να είναι αυθόρμητος και οικείος στη σωματική επαφή, αλλά δεν ήταν συναισθηματικός. Ποτέ δεν θα χάιδευε κάποιο από τα παιδιά του δημοσίως, ούτε και θα περπατούσε στον δρόμο πιασμένος από το χέρι της μητέρας μου. Σε αυτές τις δημόσιες εκδηλώσεις, ακόμα και τις ιδιωτικές, ήταν συγκρατημένος και διακριτικός. Γι' αυτό δεν ταίριαζε αυτή η επιμονή να μη με αφήνει, να τραβάει το χέρι μου, παγιδευμένο στο δικό του, προς το μέρος του.

Θυμάμαι ότι είχα σκεφτεί τότε, και το σκέφτομαι και τώρα γράφοντας αυτά, πως η πίεση των κλειστών δαχτύλων του πάνω στα δικά μου δεν ήταν τόσο μια τρυφερή χειρονομία όσο η ανάγκη να δώσει διέξοδο σε μια υπερβολική ένταση που ανεξήγητα τον είχε κυριεύσει.

Εγώ τον κοίταζα σαστισμένη, συγκρατώντας τη δική μου ταραχή, χωρίς να καταλαβαίνω τι του συνέβαινε. Τον παρατηρούσα, αλλά δεν έβγαζα συμπέρασμα. Παρόλο που μόλις είχε κουρευτεί –ενάντια στη γνώμη μου, ακόμα και τη ρητή μου παράκληση, αφού φοβόμουν ότι μπορεί να το έκανε χωρίς προειδοποίηση–, εκείνη την ημέρα ήταν πολύ όμορφος. Εντάξει, γενικά ήταν όμορφος. Πολύ όμορφος. Τόσο ψηλός, τόσο δυνατός. Ένας πατέρας φτιαγμένος κατά παραγγελία. Με μια σαρωτική προσωπικότητα, πάντα επικεφαλής των γεγονότων, ένας φυσικός ηγέτης ο οποίος ξεπερνούσε κάθε εμπόδιο που έβρισκε μπροστά του.

Γι' αυτό υπήρχε κάτι πολύ συγκινητικό σε αυτήν τη νευρικότητα αρχάριου, η έκφραση μια αθώας, αγνής αντίδρασης. Δεν είπα τίποτα, μολονότι πονούσε το χέρι μου, και η αλήθεια είναι πως το απόλαυσα. Χρόνια αργότερα γελάσαμε με το γεγονός. Χρόνια αργότερα κατάλαβα ότι το άγχος του ήταν ένας φόρος τιμής στην αγάπη του για μένα: το να βρίσκεται σε κείνο το αυτοκίνητο με την κόρη του των είκοσι δύο χρόνων, να την πηγαίνει στο παρεκκλήσι με το κρεμ δαντελένιο φόρεμά της και την ανθοδέσμη με τις πολύχρωμες τουλίπες, τον υπέβαλλε περισσότερο από τα δείπνα με αρχηγούς κρατών ή τα γεύματα με νομπελίστες. Αυτό, η αφοσίωσή του σε εμένα είναι εκείνο που θυμάμαι πάνω από όλα όταν αναπολώ τη σκηνή.

Κοιτούσε ανήσυχος από το παράθυρο προς τη M-30¹². Πότε πότε έριχνε μια ματιά στον οδηγό χωρίς να τολμάει να πει τίποτα, σαν να ήθελε να ήταν αυτός που οδηγούσε. Ήταν ξεκάθαρο πως του φαινόταν ότι πηγαίναμε με υπερβολικά χαμηλή ταχύτητα και φοβόταν πως θα καθυστερούσαμε.

Κατά περίεργο τρόπο, η νευρικότητά του είχε κατευνάσει τελείως τη δική μου. Ο πατέρας μου ήταν τόσο έξυπνος που κάποιες φορές σκέφτομαι ότι ίσως και να το προσποιήθηκε όλο αυτό, που δεν ήταν του χαρακτήρα του, ώστε εγώ να είμαι ήρεμη. Αν και δεν το πιστεύω. Δεν θα ήταν εύκολο να υποκριθεί αυτό το ταραγμένο πρόσωπο, τούτο τον τρόπο να τραβάει, κάθε τριάντα δευτερόλεπτα, την άκρη του λευκού τουπουκάμισου από τον γιακά, ενώ σήκωνε λίγο το πιγούνι. Και, κυρίως, αυτή την πίεση στα δάχτυλά μου...

Το θέμα είναι πως λειτούργησε. Τότε δεν είχα δοκιμάσει το Lexatin, θα περνούσαν χρόνια για να το κάνω. Αλλά η επίδραση στη διάθεσή μου σε κείνη την ξεχωριστή σκηνή, ήταν αυτή ενός καλού Lexatin την κατάλληλη στιγμή.

¹²Περιφερειακή οδός που περιβάλλει το κέντρο της Μαδρίτης.